

Kl. 16:51

Kl. 16:53

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg må sige, at ministeren har fået lige så kolde fødder i den sag, som hr. Thulesen Dahl fra Dansk Folkeparti.

Når man ser det svar, der blev givet den 10. maj 2007, er det jo klart, at regeringen ikke ønskede at hjælpe foreningen, så de igen kunne hjælpe bløderne. Det har man så skiftet holdning til, og det er jeg jo selvfølgelig meget, meget glad for.

Nu er det jo ikke sådan, at det er hr. Thulesen Dahl, der udsteder aktstykker – endnu – det er fortsat ministeren, og derfor er det selvfølgelig tilfredsstillende, at ministeren nu giver et tilsagn om at bringe et sådant aktstykke over i Finansudvalget, så vi kan godkende det. Det er en hjælp til Bløderforeningen.

Men jeg må sige, at det har været en lang vej; det har været et år med uendelig mange debatter, hvor man har forsøgt at hjælpe foreningen, så de kunne hjælpe disse 27 blødere, der fortsat lever, og som vi alle har et stort ansvar for, i hvert fald de, som sad i Folketinget i 1980'erne, hvor bløderskandalerne eksisterede, og hvor der jo netop ikke blev foretaget screening af blodet, sådan at vi fik disse forfærdelige tilfælde, som vi fortsat lever med.

Kl. 16:52

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:52

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Altså, jeg må jo næsten i det hele henvise til det indlæg, hr. Kristian Thulesen Dahl holdt, og udtrykke den samme undren over, at hr. Jens Peter Vernersen ikke bare glæder sig over, at tingene går den rigtige vej, altså den, der for tiden er den rigtige socialdemokratiske vej.

For hr. Jens Peter Vernersen ved jo lige så godt som jeg, at den her sag også har en forhistorie, der involverer en dialog med den tidligere socialdemokratiske sundhedsordfører, og at der var en tid, hvor man så lidt anderledes på den her sag, men lad nu alt det dér være.

Det korte af det lange er, at jeg har hørt på debatten her i dag, at Dansk Folkeparti, som sammen med regeringen har afsat en pulje, som disponeres på opspil fra Dansk Folkeparti, har udtrykt det ønske, at der sikres en bevilling til Bløderforeningen fra den pulje, og det vil regeringen ikke modsætte sig, og i det lys vil der selvfølgelig være en fortsat bevilling til Bløderforeningen.

Anden næstformand (Søren Espersen):

Så er der en kort bemærkning fra fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 16:53

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Sidste sommer udspillede der sig et meget mærkeligt forløb, hvor regeringens partier, Venstre og Konservative, og Dansk Folkeparti først afviste, at der skulle være behov for akut kræftbehandling i Danmark. Så var der sommerferie, og da statsministeren vendte hjem fra sommerferien, var akut kræftbehandling pludselig det allerallervigtigste for regeringen, måske fordi man stod foran et folketingsvalg og var blevet presset af Socialdemokraterne hen over sommeren til at komme med det her løfte, og så har man så i efteråret afsat 225 mio. kr. til at nedbringe en ventetidspuddel for de her kræftpatienter, der venter og venter på behandling.

Derfor kan det jo så undre lidt, hvorfor man ikke har afsat yderligere midler på den her finanslov til at sikre sig den akutte kræftbehandling i Danmark. For regeringen er vel enig i, at den akutte kræftbehandling ikke er sikret med 225 mio. kr. ekstra om året og så de her lånefinansierede midler, som regionerne har fået til indkøb af udstyr.

Kl. 16:54

Anden næstformand (Søren Espersen):
Finansministeren.

Kl. 16:54

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er jo rigtigt, at 2007 var et bemærkelsesværdigt år i relation til kræft og politik, for det var det år, hvor Socialdemokratiet begyndte at interessere sig for kræftsagen. For i alle tidligere år under den borgerlig-liberale regering var der jo ikke nogen bidrag fra Socialdemokratiet til den her sag, der var ikke et eneste finanslovsforslag fra partiets side, hvor man foreslog at øge bevilningerne eller andet; man kerede sig sådan set ikke nævneværdigt om emnet.

Men lad nu også det være, for det afgørende er jo trods alt, at vi når gode resultater, og det, der er afgørende for regeringen, er, at vi har en akut, resolut tilgang til behandlingen af livstruende sygdomme som f.eks. kræft, og det er baggrunden for, at der – hvad fru Sophie Hæstorp Andersen jo også godt ved – ligger en plan for, hvordan vi når i mål med det, som knytter sig til, at vi får defineret nogle pakker og bagefter løftet dem ud i klinisk praksis. Og det sker så i første række ved nogle målrettede penge og i